

Telegraful Român

Abonamentul:

Pe un an 32 coroane.
Pe șase luni 16 cor. — Pe trei luni 8 cor.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», Strada Măcelarilor Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor, după învoială

Abonamentele și inserțiunile
să se adreseze Administrației ziarului «Telegraful Român», Sibiu, Strada Măcelarilor Nr. 45.

Recunoștința M. Sale Regelui Ferdinand

Trupele române din Ardeal și Bucovina
lăudate de M. S. Regele Ferdinand

Știrile primite din Ardeal și Bucovina arată că peste tot locul, atitudinea și purtarea armatei române a făcut cea mai bună impresiune. Insuși Ungurii, asupritorii de veacuri a tot ce este român, arată prin gazetele lor admirație pentru ordinea, disciplina și ținuta armatei române. Pentru această atitudine demnă de scopul înalt de a apăra viața și avutul tuturor locuitorilor, demnă mai ales de neamul românesc pe care trupele au venit să-l ajute, pentru a trăi liber și neasuprit, țara întreagă le este mulțumitoare. Să știe în urmare toți ofițerii și soldații, că ținuturile liberate văd în ei simbolul unor timpuri de dreptate și de libertate.

Maiestatea Sa Regele Ferdinand I. apărând această înaltă atitudine a însărcinat comandamentul a mulțumi tuturor trupelor și a le îndemna să continue a se purta cu aceeași cinste și demnitate care le-a călăuzit până acum față de toți. Brațul soldatului român să fie întotdeauna scut celor slabi, prin aceasta vom continua să dovedim lumii că poporul român liber, tare și unit formează una dintre cele mai puternice garanții ale dreptului și libertății omului.

Nu-s acasă...

(x) Ziarele mari ale apusului luminat nu mai sânt astăzi acasă, când la ușa lor bate informatorul maghiar cu palaria în mână, trimis acolo de «patrioții» îngrijorați de soarta țării desfăcute de Austria și doritoare în bună parte de a scăpa din ghiarele apăsătorilor de ieri.

Autorități ungurești, în cap cu guvernul și cu academia maghiară, nu cruță banul, pentru a trimite agenți nu numai în satele și orașele românilor și ale slovacilor, ci și departe în străinătatea cultă, în scop de a «lumină», a «rectifica», a «tălmăci» părerile opiniei publice, «seduse» de propaganda nemaghiară.

Cu amarul în suflet, cu fața în sudori crunte, se întorc acum acești mijlocitori, — după ce au încasat bobarnacii dela instituțiile și redacțiile, unde nimeni nu i-a poftit.

Sprintenii însărcinați cu misiuni în Europa își vor fi zis, înainte de plecare, este doar vorbă de frățietatea popoarelor; este vorba de o lume nouă, unde nu va domni ura și nedreptatea; ci se va stabili o rândueală, care să mulțumească pe națiile

mari și mici; se vor aduce hotărâri nu despre noi fără noi, ci din partea oamenilor de-a dreptul interesați.

Se poate ca, pe lângă toate ideile acestea democratice, totuși lumea cultă să nu fie acasă pe seama peregrinilor unguri?

Cum se explică nepotriva lucrului?

Dacă maghiarii ar avea memorie mai credincioasă, nu s'ar prea mira mult de neizbânda suferită.

Parisul, Roma, Londra și Washingtonul știu exact, că fosta Ungarie îngrămădisese în sine un leghion de greșeli și păcate. Școalele ei, înființate de stat, maltratau și batjocoreau tot ce nu era unguresc; nemaghiarilor nu li se permitea, — în contradicție cu legea pozitivă, — să-și înalte școale naționale nici pe banii lor; ținuturile se țineau copleșite de funcționari neînțelegători ai trebuințelor poporului, de care erau străini din toate punctele de vedere; s'au arondat comitate nemaghiare numai pentru a lovi în naționalități; s'a înființat o episcopie fără rost, (și ni s'a pus în vedere o a doua), neavând altă țintă nici una, nici alta, decât a zdrobi ființa națională a credincioșilor; s'a prigonit presa mai rău ca în Rusia; se impuneau numiri ungurești de localități până și în manualele de gramatică nemaghiară, — un lucru ce nu s'a pomenit, — afară de Ungaria, — în nici o țară din lume... Și câte altele! Pomelnicul lor ar face volume.

Acestor vechi păcate, care nu se pot îndrepta cu una cu două, le răspunde Președintele Wilson în cuvintele grăite la adresa germanilor, cari nu de mult îl invită să le viziteze țara.

Cuvintele wilsoniane privesc și pe germani, și pe maghiari.

Germania a intrat în război, ca să susțină și mai departe *supremația* ungurească asupra nemaghiarilor.

Anglia, Franța și America, dimpotrivă, luaseră în programul lor de război *liberarea* națiunilor mici de sub impilatori.

În realizarea acestui punct, Germania — cum zice Wilson — trebuie să plătească și să se pocăiască. Va să zică, tot asemenea vor suferi și soții Germaniei, maghiarii, reparând deplin — ca să nu se mai repete — greșelile și păcatele săvârșite de dânșii ca stăpânitori lacomi, cumpliți și nepricepuți, asupra popoarelor de alte limbi ale Ungariei dispărute, care *nu trebuie* să reînvie.

Pentru această Ungarie oamenii nu-s acasă!

Din Budapesta

Generalul Berthelot a încunostiințat comitetul armistițiului că a împuțernicit trupele române să depășească linia demarcațională și să ocupe ur-

mătoarele puncte strategice: *Sigetul Marmației, Mărgita, Sătmarul, Ora-dea-mare, Dej, Arad, Radna.*

Cătră Românii din comitatul Sibiului și din părțile învecinate

Fraților Români!

Cu bucurie Vă vestim, că în curând vom avea între noi un oaspe ales, care va veni să ne cerceteze, voind să afle, ce fel de oameni suntem și în ce împrejurări viețuim.

Oaspele acesta ales va fi vestitul general francez Berthelot (cetiți: Bertlò), comandantul oștirilor Antantei, trimise de peste Dunăre, ca să curețe Țara Românească de Nemții prădători și să facă rânduială în Ucraina și în celelalte părți ale Rusiei.

Cine n'a auzit de vitejia și de istețimea generalului Berthelot, precum și, cu deosebire, de dragostea lui ferbinte pentru neamul nostru românesc?

Acum doi ani, când România, care și trimisese oștile să ne mântuiască de jugul străin, ajunsese în strâmtoare așa de mare, nobila Franța trimise pe viteazul general Berthelot în ajutorul fraților noștri de peste Munți, și marele general, împreună cu ofițerii ce-l însoțiau, nu cruțară nici o oboseală, ca să îmbărbăteze și să întocmească din nou șirurile de luptători ale fraților noștri.

El puse în serviciul armatei române toată știința sa de comandant iscusit, împărțîși cu ostașii români toate ostenețile și toate greutatețile, și astfel, prin silințele lui și cu ajutorul lui Dumnezeu și prin vitejia fraților noștri, oastea română oprî în loc năvala dușmană, ce se îndreptase și asupra bătrânei Moldove, isbutind a seceră biruințele strălucite dela Oituz, Mărăști și Mărășești.

El rămase în șirurile armatei române până astă primăvară, când, în urma turburărilor din Rusia, urmate de pacea dela Brest-Litovsc, ori-ce luptă mai departe eră cu neputință.

Atunci bravul general se depărtă din hotarele Moldovei, din mijlocul noilor săi tovarăși de luptă, pe care-i prinsese așa de dragi, cu lacrimile în ochi.

Și acum acest mare comandant, acest mare binefăcător și binevoitor al neamului nostru, căruia i suntem datori vecinică recunoștință, va cerceta ținuturile noastre, și peste câteva zile, precum ni se aduce la cunoștință, vom avea fericirea a-l întâmpina și a-l vedea în Sibiu, în mijlocul vitezelor trupe, cu care s'a luptat împreună în vara anului trecut.

Datori suntem cu toții, să-i eșim întru întâmpinare și să-l primim cu toată cinstea, ce se cuvine unui bărbat așa de mare și unui prietin așa de credincios neamului nostru românesc.

Să-i dovedim prin căldura, cu care-l vom primi, că Românul știe prețui pe oamenii mari și nu dă uitării binele ce i se face.

De aceea îndemnăm pe toți Românii de inimă, și mai cu seamă pe sătenii noștri, să vie la Sibiu spre întâmpinare în ziua când va sosi și care zi se va face cunoscută peste tot prin telefon sau prin telegraf. (E vorba, ca sosirea să fie Mercurea viitoare, în 19 Decembrie v. 1918, sau 1 Ianuarie n. 1919.)

Din fiecare sat să se întocmească câte o ceată frumoasă de flăcăi sau bărbați îmbrăcați în hainele cele mai de cinste, în portul curat românesc din acel sat și nu în haine corcote sau schimonosite ca la oraș, și fiecare ceată, în frunte cu preotul și cu alți conducători ai satului, să vie cu steagul său și cu o tablă cu numele satului.

Se pot purta și table cu inscripțiile: *Vive la France*,* — sau: *Vive le grand général Berthelot!***

Femei și fete curățele încă pot veni, deasemenea îmbrăcate în hainele cele mai frumoase și neschimonosite.

Unde se găesc în sat și lăutari (muzicanți, ceterași) buni, să se aducă și aceștia, căci, dacă va da Dumnezeu o vreme bună, se pot face și jocuri, ca să vadă oaspele nostru ales, ce știm și noi, și ce obiceiuri avem. — Iar unde sunt coruri sau orchestre populare, acestea încă să învețe câte-o cântare frumoasă, ca să dovedim, că ne pricepem și la muzică.

Dar peste tot, ceice vor lua parte la primire, să bage bine de seamă, cum se poartă, ca să nu ne iasă veste slabă în lume.

Felul cum au să se așeze în oraș feluritele grupe și ce au să facă, se va aduce la cunoștință în ziua primirii, și și mai înainte cu vre-o zi două, din partea Legiunei române din Sibiu, Str. Poplăcii, Nr. 7.

Să ne vedem cu bine așa-dară în Sibiu, la primirea marelui prietin al neamului nostru românesc!

Sibiu, 12/25 Decembrie 1918.

*Sfatul național român
din orașul și comitatul Sibiu.*

Ordonanță

Se aduce la cunoștință generală, că comandamentul trupelor din Transilvania cu ord. Nr. 51 a dispus următoarele:

1. Toți ofițerii cari poartă uniforma fostei armate austro-ungare, fie că au fost ofițeri activi, sau de rezervă și fie că astăzi fac parte din legiunile românești, sau gărzile naționale săsești, sânt obligați ca atunci când sânt în uniformă să respecte semnele exterioare de respect prevă-

* Cetiți: *Viv la Frans* = Trăiască Franța.

** Cetiți: *Viv le gran general Bertlò* = Trăiască marele general Berthelot!

